

художественни средства на първите двама, проявява по-голямо умение в подборе на сюжета и за това е интересен за децата.

Написаото за деца от А. Божинев, може да се даде с сигурност в ръцете на младия читател. Макар и не тжй много работи-има какво да се вземе от Антон Страшимиров, Пенчо Славейков, П. Ю. Тодоров и Добри Немиров за една детска библиотека.

„Бабини Красичи приказки“ от Ив. Кирилов с едно благодарно четево за малкия четател. Тия малки идилии спомени на автора, в които той разказва своите детски преживявания срещу светите празници, в които сж умело използвани много народни поверения, могат да бждат четени от мало и голямо сжс полза. Тия идилии написани сжс редкото достоинство: сбито, цветисто и богато с фолклор, резко се различават в нашата детска литература по изпълнение и съдържание. В тях нема хумора на Елин Пелин, нито наивното на Дринов, ала за това пжк има топлината на старинното, обаянието на легендарното и святото на поверието. Те, прочие, могат да се използват наред с другите работи на нашите детски писатели.

При едно по-обстойно проучване на детската ни литература би могло да се намери доста нещо в работите на Ц. Калчев, Ран Босилек, Ракитин, Домусчиев и др.

Би могло да се извадят разказчета и стихотворения из детските ни списания, дето мнозина заглжхнали таланти сж опитали перото си и така би се сжждало нещо по-пжлно, системно и планомерно.

Писателите, групирани около детските списания: Светулка, Детска радост и Картинна галерия, представляват организирани литературни сили. Тия три списания успели да си извоюват едно завидно място в нашата детска литература, имайки всички средства да владеят детският интерес, днес са един мощен фактор за развиване интерес у децата кжм естетика и поука и следователно сж един ценен залог за подготвяне на истински граждани на една нация с бжджще. Едно обаче не бива да забравят детските писатели: кога творят да проверяват творенията си, както е правил това френския писател Жан Буйи.

Когато четох как Буйи е проверявал дали написания разказ е представлявал интерес за децата, разбрах, защо френските писатели дават толкова интересни работи. Защото настина щом написания разказ е четен на детето и то пишейки това, е проявявало, че засегнато неговото детско вжображение, се е увличало, често е преставало да пише увлечено от разказа, това е било най-сигурното средство, че разказа допада на детската душа. Обратното: оставало ли е детето